

αναστενάζω

αναστενάζω, ρ. [<αρχ. ἀναστενάζω], αναστενάζω· στενοχωριέμαι πάρα πολύ, υποφέρω ψυχικά ή σωματικά: «το πόσο αναστενάζω σαν βλέπω τον ξεπεσμό αυτού του ανθρώπου δε λέγεται! || αναστέναξα μέχρι να καταφέρω να σπουδάσω τα παιδιά μου». (Λαϊκό τραγούδι: *έννοια σου και δε θα με γλιτώσει· όλα τα σπασμένα αυτή θα τα πληρώσει. Θα την κάνω εγώ ν' αναστενάζει, να πονεί, να κλαίει, να φωνάζει*)·

- αναστέναξε η καρδιά μου, βλ. λ. καρδιά·

- αναστέναξε η ψυχή μου, βλ. λ. ψυχή·

- αναστέναξε το κρεβάτι, βλ. λ. [κρεβάτι](#)·

- θα σ' αναστενάξω ή θα σε κάνω ν' αναστενάξεις (ενν. από το ξύλο ή από την ανάθεση κάποιας κοπιαστικής εργασίας), θα σε καταβασανίσω, θα σε καταταλαιπωρήσω: «αν ξαναπειράξεις την κόρη μου, θα σ' αναστενάξω || αν σε πάρω στη δουλειά μου, στο λέω, θα σε κάνω ν' αναστενάξεις».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας